VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (apelācijas palāta)

2018. gada 18. septembrī*

Apelācija – Civildienests – Līgumdarbinieki – Pensijas – Pensiju tiesību, kas agrāk iegūtas valstu pensiju shēmās, pārskaitījums uz Savienības pensiju shēmu – Kaitējums, kurš radies no, iespējams, nepietiekamas informācijas, ko institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, ir sniegusi prasītājiem, nosūtot viņiem priekšlikumus par iemaksu gadu noteikšanu attiecībā uz viņiem – Prasības par zaudējumu atlīdzību noraidīšana pirmajā instancē – Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtā daļa – Mantiskais kaitējums

Lieta T-702/16 P

par apelācijas sūdzību par Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (trešā palāta) 2016. gada 20. jūlija spriedumu lietā *Barroso Truta* u.c./Eiropas Savienības Tiesa (F-126/15, EU:F:2016:159), ar ko tiek lūgts šo spriedumu atcelt,

José Barroso Truta, Eiropas Savienības Tiesas līgumdarbinieks ar dzīvesvietu Boferdanžā [*Bofferdange*] (Luksemburga),

Marc Forli, Eiropas Savienības Tiesas līgumdarbinieks ar dzīvesvietu Leksī [*Lexy*] (Francija),

Calogero Galante, Eiropas Savienības Tiesas līgumdarbinieks ar dzīvesvietu Eksā pie Kluā [*Aix-sur-Cloie*] (Beļģija),

Bernard Gradel, Eiropas Savienības Tiesas līgumdarbinieks ar dzīvesvietu Konakerā [*Konacker*] (Francija),

ko pārstāv *S. Orlandi* un *T. Martin*, *avocats*,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Tiesu, ko pārstāv *J. Inghelram* un *Á. Almendros Manzano*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Van der Vaude [*M. Van der Woude*], tiesneši H. Kanninens [*H. Kanninen*] un D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents),

sekretāre: Dž. Predoncāni [*G. Predonzani*], administratore,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 9. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā prasītāji *José Barroso Truta*, *Marc Forli*, *Calogero Galante* un *Bernard Gradel* – I funkciju grupas līgumdarbinieki, kuri nodarbināti uz nenoteiktu laiku un iecelti darbā Eiropas Savienības Tiesas Administrācijas ģenerāldirektorātā (ĢD), kas agrāk dēvēts par Infrastruktūras ĢD, lūdz atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (trešā palāta) 2016. gada 20. jūlija spriedumu *Barroso Truta* u.c./Eiropas Savienības Tiesa (F-126/15, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:F:2016:159). Šajā spriedumā Civildienesta tiesa noraidīja viņu prasību piespriest Eiropas Savienības Tiesai atlīdzināt viņiem zaudētās tiesības uz pensiju, kas bija iegūtas valstu pensiju shēmās pirms viņu stāšanās amatā minētajā iestādē un pārskaitītas uz Eiropas Savienības pensiju shēmu.

Atbilstošās tiesību normas un tiesvedības rašanās fakti

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") redakcijas, kas piemērojama no 2014. gada 1. janvāra, V sadaļas 3. nodaļas nosaukums ir "Pensijas un invaliditātes pabalsts". Tās 77. pantā ir noteikts:

"Ierēdnim, kurš ir bijis dienestā vismaz desmit gadus, ir tiesības saņemt izdienas pensiju. [..]

Maksimālā izdienas pensija ir 70 % no pēdējās pamatalgas, kāda saņemta pēdējā pakāpē, kurā ierēdnis bijis vismaz vienu gadu. Ierēdnis saņem 1,80 % no minētās pēdējās pamatalgas par katru darba gadu, ko skaita saskaņā ar VIII pielikuma 3. pantu.

[..]

Izdienas pensija nedrīkst būt mazāka par 4 % no iztikas minimuma par katru dienesta gadu.

Pensionēšanās vecums ir 66 gadi.

[..]"

3 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 6. pantu "Iztikas minimums, kas izmantojams pensijas aprēķināšanai, atbilst AST 1 pakāpes pirmā līmeņa ierēdņa pamatalgai".

4 Agrākajā versijā, kas bija piemērojama no 2004. gada 1. maija līdz 2013. gada 31. decembrim, Civildienesta noteikumu 77. pantā bija paredzēts, ka "ierēdnis saņem 1,90 % no pēdējās pamatalgas, [kāda saņemta pēdējā pakāpē, kurā ierēdnis bijis vismaz vienu gadu,] par katru darba gadu" un ka tiesības uz izdienas pensiju principā tiek iegūtas 63 gados.

5 Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 2. pantā ir noteikts:

"Izdienas pensija ir izmaksājama, pamatojoties uz kopējo ierēdņa dienesta gadu skaitu, kas dod tiesības saņemt pensiju. Katrs dienesta gads, ko par tādu uzskata saskaņā ar 3. pantu, dod tiesības uz vienu pensijas gadu, un katrs pilns nodarbinātības mēnesis – uz vienu divpadsmito daļu no dienesta gada, kas dod tiesības uz pensiju.

Maksimālais dienesta gadu skaits, kas dod tiesības uz pensiju un kuru var ņemt vērā izdienas pensijas aprēķināšanai, ir gadu skaits, kas nepieciešams, lai sasniegtu maksimālo pensiju Civildienesta noteikumu 77. panta otrās daļas nozīmē."

6 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktu:

"Ierēdnis, kurš uzsāk dienestu Savienībā pēc:

– darba valsts pārvaldē, valsts vai starptautiskā organizācijā,

vai

– darbības nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā,

ir tiesīgs pēc štata ierēdņa statusa iegūšanas, bet pirms tiesību iegūšanas, saņemt izdienas pensiju Civildienesta noteikumu 77. panta nozīmē, iemaksāt Savienībai izdienas pensijas tiesību, kas iegūtas, pamatojoties uz šādu darbu vai statusu, kapitāla vērtību, kas atjaunināta līdz faktiskajam pārskaitījuma datumam.

Tādā gadījumā katras iestādes iecēlējinstitūcija, kurā ierēdnis strādā, ņemot vērā ierēdņa pamatalgu, vecumu un maiņas kursu pieteikuma par pārskaitījumu iesniegšanas datumā, ar vispārīgo izpildes noteikumu palīdzību nosaka dienesta gadu skaitu, kas dod tiesības uz pensiju, un kurus viņam ieskaita Savienības pensiju programmā par iepriekšējo dienesta laiku, pamatojoties uz pārskaitīto kapitālu, atņemot summu, kas atbilst kapitāla vērtības pieaugumam laikā no pieteikuma par pārskaitījumu iesniegšanas datuma līdz faktiskajam pārskaitījuma datumam.

[..]"

7 Eiropas Savienības pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā – "PDNK") 109. pantā ir noteikts:

"1. Atstājot darbu dienestā, līgumdarbinieks ir tiesīgs saņemt izdienas pensiju, aktuārā ekvivalenta pārnešanu vai atlaišanas pabalstu saskaņā ar Civildienesta noteikumu V sadaļas 3. nodaļu un VIII pielikumu [..].

2. Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. un 3. punktu pēc analoģijas piemēro līgumdarbiniekiem.

[..]" [Neoficiāls tulkojums]

8 Saskaņā ar PDNK 110. pantu:

"Aprēķinot dienesta gadus, kas dod tiesības uz pensiju, atbilstoši Civildienesta noteikumu VIII pielikumam, ņem vērā līgumdarbinieka dienesta laiku Savienībā."

9 Visbeidzot saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Administratīvās komitejas 2011. gada 17. oktobra lēmuma par vispārīgiem noteikumiem attiecībā uz Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. un 12. panta īstenošanu 7. panta 6. punktu "izdienas gadu skaits, kas jāņem vērā [iemaksu gados pēc pārskaitījuma], nekādā ziņā nedrīkst pārsniegt to izdienas gadu skaitu, kuru laikā ieinteresētā persona bija minēto shēmu dalībnieks", un "iespējamo līdzekļu pārpalikumu, kas radies no izdienas gadu griestiem, izmaksā attiecīgajam darbiniekam".

Tiesvedības rašanās fakti

10 Civildienesta tiesa ir izklāstījusi tiesvedības rašanās faktus pārsūdzētā sprieduma 8.–48. punktā. Šie punkti lielākoties ir atkārtoti turpmāk.

Par lūgumiem par pensijas tiesību pārskaitīšanu

11 Laikā no 2006. līdz 2010. gadam prasītāji saskaņā ar Civildienesta noteikumu 11. panta 2. punktu iesniedza lūgumus pārskaitīt pensiju tiesības, ko viņi agrāk bija ieguvuši dažādās Luksemburgas, Francijas un Beļģijas organizācijās.

12 Eiropas Savienības Tiesas institūcija, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus (turpmāk tekstā – "*AHCC*"), iesniedza prasītājiem priekšlikumus par pensiju iemaksu gadiem, lūdzot viņus rūpīgi pārbaudīt vērā ņemtos elementus un aicinot "sazināties ar [Eiropas Savienības Tiesas Personāla un finanšu ĢD Cilvēkresursu un personālvadības direkcijas norīkotajām atbildīgajām personām], lai iegūtu paskaidrojumus par aprēķinu un apspriestos par to, vai [viņiem] ir vai nav izdevīgi veikt pārskaitījumu".

13 Šajā ziņā *AHCC* vērš prasītāju uzmanību uz to, ka "saistībā ar [minētajiem priekšlikumiem] piešķirto iemaksu gadu sekas, kas paredzētās Civildienesta noteikumos, izrietētu no spēkā esošajiem Eiropas civildienesta pensiju shēmas noteikumiem pensiju tiesību izmaksas brīdī, ja saskaņā ar pārskaitījuma shēmu aprēķinātais iemaksas gadu skaits nebūtu mainījies", ka "oficiālais iemaksu priekšlikums stātos spēkā tikai pēc visas pārskaitāmās summas saņemšanas" un "šādi iegūtās iemaksas netiek ņemtas vērā, aprēķinot minimālo dienesta periodu, proti, desmit gadus, kas dod tiesības uz Eiropas civildienesta pensiju saskaņā ar Civildienesta noteikumu 77. pantu [..]" (pārsūdzētā sprieduma 11., 12., 16., 21. un 27. punkts).

14 Prasītāji veica nepieciešamās darbības, lai pārskaitītu – attiecībā uz dažiem – visu vai – attiecībā uz citiem – daļu no tiesībām, kuras viņi bija ieguvuši dažādās valstu pensiju shēmās, no kurām viņi bija atkarīgi pirms stāšanās darbā Eiropas Savienības Tiesā (pārsūdzētā sprieduma 13., 18., 23., 29. un 30. punkts). Kā šajā ziņā norādīts pārsūdzētajā spriedumā, Eiropas Savienības Tiesas atbildīgie dienesti pieņēma lēmumus, kas noslēdza prasītāju valsts pensiju tiesību pārskaitījuma procedūru (turpmāk tekstā visi kopā – "lēmumi par iemaksu gadiem").

15 Precīzāk, 2012. gada 16. februāra paziņojumā Civildienesta tiesību nodaļas vadītājs informēja *J. Barroso Truta*, ka pēc līdzekļu pārskaitījuma, kas atbilst viņa agrāk iegūtajām pensijas tiesībām, proti, 61 121,08 EUR, *AHCC* veica jaunu iemaksu gadu aprēķinu saistībā ar šo tiesību pārskaitījumu uz Savienības pensiju shēmu un galu galā šajā shēmā atzina iemaksas 8 gadu un 24 dienu apmērā (pārsūdzētais spriedums, 14. punkts).

16 2012. gada 16. februāra, 2013. gada 8. aprīļa un 2014. gada 25. jūlija paziņojumos Civildienesta tiesību nodaļas vadītājs informēja *M. Forli*, ka pēc līdzekļu pārskaitījuma, kas atbilst viņa agrāk iegūtajām pensijas tiesībām dažādās valsts organizācijās, *AHCC* veica jaunu iemaksu gadu aprēķinu saistībā ar šo tiesību pārskaitījumu uz Savienības pensiju shēmu un galu galā šajā shēmā atzina iemaksas 15 gadu un 18 dienu, 6 dienu un 1 gada un 23 dienu apmērā (pārsūdzētais spriedums, 19. punkts).

17 2009. gada 13. novembra un 2010. gada 6. decembra paziņojumos Civildienesta tiesību nodaļas vadītājs informēja *C. Galante*, ka *AHCC* veica jaunu iemaksu gadu aprēķinu saistībā ar tiesību, ko viņš bija agrāk ieguvis dažādās valsts organizācijās, pārskaitījumu uz Savienības pensiju shēmu un galu galā Savienības pensiju shēmā atzina iemaksas 4 gadu un 1 mēneša, kam pieskaitīta atlīdzība *C. Galante* 7626,50 EUR, apmērā, un 10 gadu, 4 mēnešu un 5 dienu apmērā (pārsūdzētais spriedums, 25. punkts).

18 Pirmkārt, 2006. gada 20. decembra paziņojumā, kurš tika atcelts un aizvietots ar 2009. gada 21. decembra paziņojumu, un, otrkārt, 2011. gada 18. oktobra paziņojumā Civildienesta tiesību nodaļas vadītājs informēja *B. Gradel*, ka pēc līdzekļu pārskaitījuma, kas atbilst pensijas tiesībām, ko viņš ieguvis dažādās valsts organizācijās, *AHCC* veica jaunu iemaksu gadu aprēķinu saistībā ar šo tiesību pārskaitījumu uz Savienības pensiju shēmu un rezultātā šajā shēmā atzina iemaksas 16 gadu, kam pieskaitīta atlīdzība *B. Gradel* 14 235,11 EUR, apmērā, 3 gadu, 2 mēnešu un 20 dienu un 2 gadu, 3 mēnešu un 5 dienu apmērā (pārsūdzētā sprieduma 31. punkts).

Par 2012. gada 12. aprīļa sanāksmi un prasītāju iesniegtajiem informācijas pieprasījumiem

19 2012. gada 9. martā saņēmuši elektronisko pastu, kuru visiem darbiniekiem izsūtīja Eiropas Savienības Tiesas Cilvēkresursu un personālvadības direkcija saistībā ar ierēdņu pensiju tiesību simulācijas rīka atjaunošanu, dēvētu par "pensiju kalkulatoru", prasītāji izmantoja šo rīku un atklāja, ka viņu attiecīgo pensiju apmēru nepalielināja tas, ka viņi bija pārskaitījuši pensiju tiesības. Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar prasītāju apgalvoto un šādi iegūtajiem aprēķiniem viņu attiecīgo pensiju apmērs pensionēšanās brīdī būtībā būtu identisks, lai gan ir izdarīts agrāk dažādu valstu pensiju shēmās iegūto pensiju tiesību pārskaitījums (pārsūdzētā sprieduma 32. un 33. punkts).

20 2012. gada aprīļa sanāksmē, kuru lūdza noorganizēt *J. Barroso Truta* un *M. Forli*, viņi tikās ar Civildienesta tiesību nodaļas vadītāju. Šajā sanāksmē minētās nodaļas vadītājs viņiem izskaidroja, kā viņiem tiek piemērots noteikums, kas izriet it īpaši no Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtās daļas (turpmāk tekstā – "noteikums par iztikas minimumu").

21 Minētajā sanāksmē prasītāji tika arī informēti, ka principā nav iespējams pārskaitīt atpakaļ uz attiecīgajām valstu organizācijām pensiju tiesības, kas jau pārskaitītas uz Savienības pensiju shēmu. Minētās nodaļas vadītājs vienojās ar divām ieinteresētajām personām, ka viņš sazināsies ar Eiropas Komisijas dienestiem, lai uzzinātu, vai tiem bijusi saskarsme ar līdzīgiem gadījumiem un kā viņi tajos rīkojušies (pārsūdzētā sprieduma 34. punkts).

22 Kā norādīts pārsūdzētā sprieduma 35. punktā, no Civildienesta tiesību nodaļas vadītāja, kurš uz laiku bija norīkots citu darba pienākumu veikšanai Eiropas Savienības Tiesā, 2015. gada 11. februāra elektroniskā pasta vēstules izriet, ka minētajā sanāksmē abi iepriekš 20. punktā minētie prasītāji viņu bija informējuši, ka ir piedalījušies arodbiedrības sanāksmē, kas bija organizēta pēc *C. Galante* iniciatīvas, kurš tolaik viņus informēja par steidzamību pārskaitīt viņu pensiju tiesības, pretējā gadījumā riskējot šīs tiesības zaudēt.

23 2012. gada 23. aprīļa vēstulē *J. Barroso Truta* un *M. Forli* saskaņā ar Civildienesta noteikumu 25. pantu lūdza Eiropas Savienības Tiesas Personāla un finanšu ĢD ģenerāldirektoru (turpmāk tekstā – "ģenerāldirektors") izskatīt iespēju pārskaitīt atpakaļ attiecīgajās valstu iestādēs viņu vārdā uz Savienības pensiju shēmu pārskaitītās summas (pārsūdzētā sprieduma 36. punkts).

24 2012. gada 26. aprīlī *J. Barroso Truta* un *M. Forli* lūdza vienai no organizācijām, uz ko attiecas šī lieta, proti, Luksemburgas Valsts pensiju apdrošināšanas kasei (*CNAP*), atcelt viņu lūgumus pārskaitīt pensiju tiesības un atjaunot tiesības, kuras viņi agrāk bija ieguvuši šajā organizācijā. Attiecīgās 2012. gada 7. maija vēstulēs *CNAP* atteicās izpildīt šos lūgumus, būtībā uzsverot, ka veiktajam pensiju tiesību pārskaitījumam ir galīgs raksturs (pārsūdzētā sprieduma 37. punkts).

25 2012. gada 3. septembrī *C. Galante* saskaņā ar Civildienesta noteikumu 25. pantu lūdza ģenerāldirektoru izskatīt iespēju Eiropas Savienības Tiesai pārskaitīt atpakaļ *CNAP* pārskaitīto līdzekļu summu saskaņā ar viņa agrāk iegūtajām tiesībām. Šis prasītājs šajā jautājumā vērsās arīdzan tieši *CNAP*. 2012. gada 27. septembra memorandā ģenerāldirektors informēja *C. Galante*, ka viņš nevar izpildīt šo lūgumu (pārsūdzētā sprieduma 38. un 39. punkts).

26 2013. gada 5. februārī ģenerāldirektors informēja *J. Barroso Truta* un *M. Forli*, ka *AHCC* bija divas reizes sazinājusies ar *CNAP*, lai izskatītu viņu attiecīgās situācijas, bet ka 2012. gada 20. jūlijā un 17. augustā šī valsts organizācija tai bija norādījusi, ka atsakās pieņemt atpakaļ no Eiropas Savienības Tiesas pensiju tiesības, kuras šie divi prasītāji bija ieguvuši agrāk un ko tā bija pārskaitījusi uz Savienības pensiju shēmu. Šo atteikumu *CNAP* apstiprināja 2013. gada 7. janvārī (pārsūdzētā sprieduma 40. punkts).

Par pirmstiesas procedūru

27 2014. gada 16. aprīļa vēstulēs, kas formulētas līdzīgi, prasītāji saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu iesniedza lūgumus, lai *AHCC* atlīdzinātu finansiālo kaitējumu, kas viņiem nodarīts savu attiecīgo pensiju tiesību pārskaitījuma dēļ uz Savienības pensiju shēmu. Savu lūgumu pamatojumam viņi būtībā apgalvoja, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu 77. panta ceturto daļu, precīzāk, noteikumu par iztikas minimumu – par kura esamību viņi nezināja brīdī, kad katrs no viņiem piekrita pārskaitīt agrāk iegūtās pensiju tiesības, – viņu pensijas aprēķināšanai tiks ņemti vērā vienīgi dienesta gadi Eiropas Savienības Tiesā. Tādējādi iemaksu gadiem, kurus katrs no viņiem bija ieguvis saskaņā ar viņu tiesību pārskaitījumu, pēc viņu domām, neesot ietekmes uz viņu nākamo pensiju apmēru. Prasītāji uzsvēra, ka, ja *AHCC* būtu viņus pienācīgi informējusi par izdienas pensijas apmēra griestu esamību, kam jāatbilst vismaz 4 % no iztikas minimuma par katru dienesta gadu, viņi būtu atteikušies no agrāk iegūto pensiju tiesību pārskaitījuma, turklāt tā saglabājot savas valsts pensiju tiesības, kas viņiem vajadzības gadījumā ļautu pretendēt uz valsts pensijām (pārsūdzētā sprieduma 41. punkts).

28 Prasītāji uzskatīja, ka *AHCC* ir pieļāvusi dienesta pārkāpumu, nesniedzot viņiem pietiekamu informāciju par to, ka viņu konkrētajā gadījumā iemaksu gadiem, ko viņi būtu varējuši iegūt saskaņā ar Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta 2. punktu, nav ietekmes uz viņu nākamās izdienas pensiju apmēru. Tādēļ viņi lūdza, lai *AHCC* atlīdzinātu mantisko kaitējumu, kas atbilst valsts pensiju tiesību kapitāla apmēram, kas, pēc viņu domām, nodarot vienīgi zaudējumus, pārskaitīts uz Savienības pensiju shēmu. Prasītās summas, pieskaitot nokavējuma procentus, kopumā bija 61 121,08 EUR *J. Barroso Truta*; 129 440,98 EUR *M. Forli*; 76 324,29 EUR *C. Galante* un 99 565,13 EUR *B. Gradel* (pārsūdzētā sprieduma 42. punkts).

29 2014. gada 3. septembra paziņojumā ģenerāldirektors, "paužot nožēlu, ka [prasītāji] atrodas šādā situācijā", savā *AHCC* statusā noraidīja viņu 2014. gada 16. aprīļa lūgumus. Saskaņā ar šo noraidījuma lēmumu *AHCC* nebija pieļāvusi dienesta pārkāpumu attiecībā uz informācijas apjomu, ko tā bija sniegusi prasītājiem, kad iesniedza tiem attiecīgos priekšlikumus par iemaksu gadiem (pārsūdzētā sprieduma 43. punkts).

30 Precīzāk, ģenerāldirektors uzsvēra, ka neesot nekādu šaubu par to, ka, ja viņi būtu pieņēmuši memorandos, kas bija pievienoti aplūkotajiem priekšlikumiem par iemaksu gadiem, viņiem "samērā norādošā tonī" izteikto aicinājumu sazināties ar Civildienesta tiesību nodaļu, prasītāji būtu saņēmuši skaidrojumu par mehānisma, kas saistīts ar noteikumu par iztikas minimumu, darbību un, kā ierasts šādos gadījumos, administrācija būtu veikusi viņu nākamo pensiju apmēra simulāciju ar pārskaitījumu vai bez tā, un tas būtu parādījis noteikuma par iztikas minimumu ietekmi uz viņu attiecīgajām situācijām (pārsūdzētā sprieduma 44. punkts).

31 Ģenerāldirektors paskaidroja, ka attiecībā uz jebkuru vērtējumu par to, vai ir vai nav lietderīgi veikt valsts shēmā iegūto pensiju tiesību pārskaitījumu, katrā ziņā pastāv neskaidrība, it īpaši tādēļ, ka tas balstās uz noteikumiem, tostarp Civildienesta noteikumiem, kas laika gaitā var attīstīties. Viņš uzsvēra, ka tādēļ neesot izslēgts, ka prasītāji savu profesionālo gaitu laikā var iekļauties arī citā atalgojuma grupā, piemēram, augstākās līgumdarbinieku funkciju grupās vai ierēdņu un pagaidu darbinieku

grupās. Tāpat Savienības likumdevējs varētu nākotnē iecerēt iztikas minimuma apmēra izmaiņas, savukārt valstu līmenī varētu tikt ieviesti noteikumi par pārklāšanās novēršanu (pārsūdzētā sprieduma 45. punkts).

32 Ģenerāldirektors secināja, ka "šajā saistībā lēmums par to, pārskaitīt vai nepārskaitīt pensiju tiesības, gulstas uz atbildības sadali, kur administrācija būtu ieinteresētās personas rīcībā un pēc pieprasījuma sniegtu tai informāciju, kas administrācijai ir zināma vai kuru administrācija varētu iegūt, un kur ieinteresētā persona no savas puses kā galvenā persona, uz kuru tas attiecas, pirms izvēles izdarīšanas pārliecinātos, ka ir pilnīgi un pareizi informēta (pārsūdzētā sprieduma 46. punkts).

33 2014. gada 21. novembrī prasītāji ar būtībā identiskiem paziņojumiem iesniedza sūdzības saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu par ģenerāldirektora 2014. gada 3. septembra lēmumu noraidīt viņu attiecīgos 2014. gada 16. aprīļa lūgumus (pārsūdzētā sprieduma 47. punkts).

34 Ar 2015. gada 17. jūnija lēmumiem, kas formulēti analoģiski, Eiropas Savienības Tiesas Sūdzību izskatīšanas komiteja noraidīja minētās sūdzības (pārsūdzētā sprieduma 48. punkts).

Tiesvedība pirmajā instancē un pārsūdzētais spriedums

35 2015. gada 25. septembrī prasītāji iesniedza Civildienesta tiesā prasību, kas reģistrēta ar numuru F-126/15, kurā viņi galvenokārt prasīja piespriest Eiropas Savienības Tiesai iemaksāt jebkurā valsts pensiju fondā vai apdrošināšanas fondā attiecīgi 61 121,08 EUR *J. Barroso Truta*, 129 440,98 EUR *M. Forli*, 76 324,29 EUR *C. Galante* un 99 565,13 EUR *B. Gradel*. Prasītāji pakārtoti lūdza piespriest Eiropas Savienības Tiesai izmaksāt viņiem minētās summas. Pakārtoti tam prasītāji lūdza Civildienesta tiesu konstatēt, ka Eiropas Savienības Tiesa ir pieļāvusi dienesta pārkāpumu saistībā ar viņu agrāk iegūto valstu pensiju tiesību pārskaitījumu. Visbeidzot prasītāji lūdza piespriest Eiropas Savienības Tiesai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Pārsūdzētajā spriedumā Civildienesta tiesa galvenokārt noraidīja prasību kā nepieņemamu. Precīzāk, tā secināja, ka šajā lietā *AHCC* pārmestā rīcība, proti, nepietiekama informācija, kas sniegta prasītājiem viņiem adresēto priekšlikumu par iemaksu gadiem nosūtīšanas brīdī, nebija nošķirama no procedūras, kurā tika pieņemti galīgie lēmumi par iemaksu gadu atzīšanu, turklāt šī procedūra sastāvēja no vairākiem posmiem (pārsūdzētā sprieduma 66. punkts). Tā kā institūcijas, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, galīgie lēmumi, ar kuriem ir atzīta izdienas gadu noteikšana Savienības pensiju shēmā pēc to pensijas tiesību nodošanas, ko prasītāji ir ieguvuši iepriekš valsts pensiju shēmās, ir nelabvēlīgi akti, tos ir iespējams apstrīdēt, iesniedzot sūdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam un – attiecīgā gadījumā – prasību atbilstoši LESD 270. pantam un Civildienesta noteikumu 91. panta 2. punktam (pārsūdzētā sprieduma 67. punkts). Šādas prasības pamatojumam prasītāji būtu varējuši atsaukties uz to, ka viņu piekrišanu priekšlikumiem par pensiju tiesību iemaksām padarīja spēkā neesošu iespējamais informācijas trūkums no *AHCC*. Civildienesta tiesa uzskata, ka šī rīcība bija saistīta ar galīgo lēmumu par iemaksu gadiem attiecībā uz prasītājiem sagatavojošiem aktiem un tādēļ nevarēja būt neatkarīgas prasības priekšmets, tādējādi tā bija jāapstrīd iespējamā prasībā par minētajiem gala lēmumiem (pārsūdzētā sprieduma 68. punkts).

37 Atgādinādama, pirmkārt, judikatūru, saskaņā ar kuru ierēdnis vai darbinieks, kurš nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgus aktus, savlaicīgi iesniedzot sūdzību un pēc tam prasību par tiesību akta atcelšanu, nevar labot šo bezdarbību un tādējādi sev izkārtot jaunu termiņu prasības celšanai, izmantojot vēlāk celtu prasību par zaudējumu atlīdzību, kuras priekšmets acīmredzami ir panākt finansiālu iznākumu, kas ir identisks iznākumam, kurš būtu izrietējis no savlaicīgas prasības atcelt minētos tiesību aktus (pārsūdzētā sprieduma 60.–63. punkts un tajos minētā judikatūra), un konstatēdama, otrkārt, ka prasītāji nebija apstrīdējuši iepriekš 36. punktā minēto galīgo lēmumu tiesiskumu, [Civildienesta] tiesa lēma, ka prasība ir nepieņemama.

38 *Ad abundantiam* Civildienesta tiesa izskatīja arī tajā iesniegto prasību pēc būtības. Pirmām kārtām, atgādinājusi Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās noteikumus (pārsūdzētā sprieduma 72. punkts), tā uzskatīja, ka, "pat ja labāka pārvaldība būtu bijusi tad, ja *AHCC* būtu formulējusi savus priekšlikumus par iemaksu gadiem, vēršot attiecīgo līgumdarbinieku uzmanību uz Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtās daļas piemērojamību, no rūpīgas administrācijas, kura – kā šajā gadījumā – ir apstrādājusi simtiem lūgumu pārskaitīt pensiju tiesības [..] laikā no 2008. līdz 2010. gadam, nevarētu saprātīgi sagaidīt, lai tā formulētu katru savu priekšlikumu, iepriekš paredzot katram attiecīgajam ierēdnim un darbiniekam viņu atbilstošo pensiju tiesību pārskaitījuma sekas" (pārsūdzētā sprieduma 74. punkts). Tādēļ Civildienesta tiesa uzskatīja, ka *AHCC* šajā gadījumā varēja izpildīt savu pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, ievērojot labas pārvaldības principu (pārsūdzētā sprieduma 75. punkts).

39 Šajā ziņā, pirmkārt, Civildienesta tiesa ņēma vērā arī faktu, ka prasītāji "ātri lūdza pārskaitīt uz Savienības pensiju shēmu viņu attiecīgās valstu pensiju tiesības, tad apstiprināja šos lūgumus", "neuzskatot par lietderīgu vispirms sazināties ar administrāciju, lai saņemtu skaidrojumu par viņu attiecīgajiem lēmumiem", lai gan *AHCC* savos priekšlikumos bija viņus aicinājusi ar to sazināties, "lai saņemtu skaidrojumu par aprēķinu un lai apspriestos par to, vai [viņiem] ir vai nav izdevīgi veikt [minētos] pārskaitījumu[s]" (pārsūdzētā sprieduma 75. un 76. punkts).

40 Otrkārt, Civildienesta tiesa atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru katram ierēdnim jāzina Civildienesta noteikumi, precīzāk, noteikumi par viņa atalgojumu vai izdienas pensiju (skat. pārsūdzēto spriedumu, 77. punkts un tajā minētā judikatūra). Ņemot vērā šo judikatūru un paturot prātā faktu, ka "prasītāji, ņemot vērā viņu attiecīgās funkcijas, droši vien [nebija] paši informētākie šajā jomā", Civildienesta tiesa secināja, ka atbilstošo noteikumu formulējums bija "salīdzinoši skaidrs" un ka tam "vismaz vajadzēja pamudināt prasītājus vērsties ar [šajā lietā aplūkoto jautājumu] administrācijā" (pārsūdzētā sprieduma 78. punkts).

41 Otrām kārtām Civildienesta tiesa secināja, ka prasītāji nebija pierādījuši iespējamā kaitējuma reālumu un drošo zināmību, un bija to kvalificējusi vienīgi kā mantisku. Pirmkārt, tādējādi tā konstatēja, ka prasītāji "joprojām vēlējās turpināt savas karjeras Eiropas Savienības Tiesā vai kādā citā Savienības iestādē un tādēļ nevar izslēgt, ka daži no viņiem vai pat visi vēlāk pieteiksies uz pagaidu darbinieka vai ierēdņa vietu – tādu amata kategoriju, kas ļautu viņu [..] nākamajām izdienas pensijām ar maksimālo 70 % likmi no viņu pēdējās pamatalgas pārsniegt apmēru, kas izriet no Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtās daļas piemērošanas". Šādā gadījumā "prasītāju lēmumi pārskaitīt viņu pensijas tiesības nevar [..] [viņiem] radīt nekādu kaitējumu" (pārsūdzētā sprieduma 81. punkts).

42 Otrkārt, nebija skaidrs, vai tad, kad prasītāji būtu sasnieguši likumā paredzēto pensionēšanās vecumu, "Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtajā daļā paredzētā noteikuma piemērojamība un piemērošanas nosacījumi noteikti būtu tādi paši" kā pārsūdzētā sprieduma pasludināšanas brīdī, "ņemot vērā, ka Savienības likumdevējs jebkurā brīdī var grozīt Savienības ierēdņu un darbinieku tiesības un pienākumus, izmantojot regulas, kuras ir pieņemtas saskaņā ar LESD 336. pantu un ar kurām ir grozīti Civildienesta noteikumi un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, kas, izņemot atkāpes, ir piemērojami tādu situāciju sekām nākotnē, kuras ir radušās saskaņā ar agrāko tiesisko regulējumu" (skat. pārsūdzēto spriedumu, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Visbeidzot, piemērojot Civildienesta tiesas Reglamenta 101. un 102. pantu, Civildienesta tiesa, ņemot vērā *AHCC* rīcību šajā gadījumā, it īpaši to, ka atbildes uz sūdzību posmā tā nebija vērsusi prasītāju uzmanību uz viņu prasību par zaudējumu atlīdzību nepieņemamību, piesprieda Eiropas Savienības Tiesai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

44 Prasītāji ir iesnieguši šo apelācijas sūdzību ar procesuālo rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 30. septembrī. 2016. gada 20. decembrī Eiropas Savienības Tiesa iesniedza atbildes rakstu uz apelāciju.

45 Rakstveida process noslēdzās pēc replikas iesniegšanas 2017. gada 22. februārī un atbildes raksta uz repliku iesniegšanas 2017. gada 20. aprīlī.

46 2017. gada 15. maija vēstulē prasītāji saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 207. panta 1. punktu iesniedza pamatotu lūgumu, lai viņi tiktu uzklausīti tiesvedības mutvārdu daļā.

47 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa apmierināja prasītāju lūgumu un uzsāka tiesvedības mutvārdu daļu.

48 Veicot procesa organizatoriskos pasākumus, kuri paredzēti Reglamenta 89. panta 3. punktā, kas šajā lietā piemērojams saskaņā ar minētā Reglamenta 213. panta 1. punktu, Vispārējā tiesa 2017. gada 19. decembrī uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus rakstveida atbildes sniegšanai. Lietas dalībnieki atbildēja uz šiem jautājumiem noteiktajā termiņā.

49 2018. gada 9. februāra tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutiskajiem jautājumiem.

50 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– lemjot pēc būtības, piespriest Eiropas Savienības Tiesai izmaksāt 61 121,08 EUR *J. Barroso Truta*, 129 440,98 EUR *M. Forli*, 76 324,29 EUR *C. Galante* un 99 565,13 EUR *B. Gradel* "uz jebkuru [pensiju] fondu vai apdrošināšanas fondu uz prasītāju vārda";

– pakārtoti piespriest Eiropas Savienības Tiesai izmaksāt iepriekš minētās summas prasītājiem, pieskaitot tām nokavējuma procentus, "ko veido 3,1 % gadā, sākot no pensiju tiesību pārskaitījuma [uz Savienības pensiju shēmu] dienas";

– piespriest Eiropas Savienības Tiesai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

51 Eiropas Savienības Tiesas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu vai pakārtoti – kā kopumā nepamatotu;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

52 Apelācijas sūdzības par [Civildienesta tiesas] spriedumu pamatojumam prasītāji izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl Civildienesta tiesa galvenokārt atzina viņu prasības par nepieņemamām. Otrais pamats attiecas uz lietas būtību un, precīzāk, ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Civildienesta tiesa, *ad abundantiam* uzskatot, pirmkārt, ka *AHCC* šajā gadījumā nav pieļāvusi dienesta pārkāpumu, nosūtīdama prasītājiem priekšlikumus par iemaksu gadiem, un, otrkārt, ka kaitējums, uz ko atsaucās prasītāji, bija vienīgi hipotētisks.

Par pirmo pamatu

53 No prasītāju dokumentiem izriet, ka savā pirmajā pamatā viņi pārmet Civildienesta tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka viņu pirmajā instancē iesniegtā prasība bija jāpasludina par nepieņemamu. Viņi turklāt apgalvo, ka Civildienesta tiesā viņi bija norādījuši ne tikai uz mantisku kaitējumu, bet arī uz morālu kaitējumu.

54 Šajā ziņā Eiropas Savienības Tiesa uzskata, ka, tā kā šāds morāls kaitējums nebija norādīts pirmajā instancē, jebkura argumentācija, kas ar to saistīta, jānoraida kā nepieņemama. Tādēļ vispirms ir jāizskata prasītāju pirmajā instancē norādītā kaitējuma precīzs raksturs.

Par prasītāju pirmajā instancē norādītā kaitējuma raksturu

55 Kā pamatoti norāda Eiropas Savienības Tiesa, pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka, ja lietas dalībniekam ļautu Vispārējā tiesā pirmo reizi izvirzīt pamatu un argumentus, ko tā nav izvirzījusi Civildienesta tiesā, tas nozīmētu ļaut tai vērsties Vispārējā tiesā – kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota – ar strīdu, kas ir plašāks par to, kuru izskatījusi Civildienesta tiesa. Tādējādi, izskatot apelācijas sūdzību, Vispārējās tiesas kompetencē ir vienīgi izvērtēt tiesisko risinājumu, kas pieņemts attiecībā uz pirmajā instancē izskatītajiem pamatiem un argumentiem (skat. spriedumu, 2016. gada 13. maijs, CX/Komisija, T-496/15 P, EU:T:2016:305, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Šajā lietā no pirmās instances lietas materiālu pārbaudes izriet, ka savos dokumentos prasītāji norāda vienīgi uz mantisku kaitējumu un viņi Civildienesta tiesā nav izvirzījuši iebildi par iespējamu morālu kaitējumu, kāds tiem būtu nodarīts. Proti, jānorāda, ka savās prasībās Civildienesta tiesā prasītāji norādīja vienīgi uz tādas summas zaudējumu, kas atbilda viņu pārskaitītajām pensiju tiesībām, kuras tika ieskaitītas Eiropas Savienības Tiesā.

57 Turklāt, pretēji prasītāju apgalvotajam replikas 27. punktā, Civildienesta tiesa nekādā veidā nav uzskatījusi, ka viņu kaitējumu radītu – lai arī tikai daļēji – neskaidrais stāvoklis, kurā, kā viņi apgalvo, viņi atrodoties. Tieši pretēji, jākonstatē, tāpat kā konstatējusi Eiropas Savienības Tiesa, ka pārsūdzētā sprieduma 80. punktā ir īpaši norādīts, ka "prasītāju norādītais kaitējums ir mantisks".

58 Protams, prasītāji pirmajā instancē ir apgalvojuši, ka viņu prasība ir "izveidota deklaratīvi, jo tās nolūks [bija] likt Savienības tiesai konstatēt, ka pastāv Tiesas pieļauta kļūda, lai, iespējams, saņemtu zaudējumu atlīdzību". Šajā ziņā viņi, pirmkārt, atsaucās uz spriedumiem, 1979. gada 1. februāris, *Deshormes* /Komisija (17/78, EU:C:1979:24) un, 2015. gada 26. februāris, *Planet*/Komisija (C-564/13 P, EU:C:2015:124), un, otrkārt, uz ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumiem lietā *Planet* /Komisija (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Tomēr no pirmajā instancē iesniegtās prasības 114. un nākamajiem punktiem izriet, ka prasītāju deklaratīvā prasība nebija formulēta to apgalvojumu pamatošanai, kas attiecās uz iespējamu morālu kaitējumu, bet gan gadījumam, ja "šajā posmā [netiktu] nospriests, ka pārskaitīto tiesību zaudējums ir "drošs"". Proti, šī prasība neattiecās uz prasītāju norādītā kaitējuma raksturu, bet gan drīzāk uz to, lai Vispārējā tiesā konstatētu kļūdu. Tādēļ nevar uzskatīt, ka tā ietvertu prasību atlīdzināt prasītājiem, iespējams, nodarīto morālo kaitējumu.

60 Ņemot vērā šo secinājumu, prasītāju norādītā judikatūra, kas, pēc viņu domām, var pierādīt, ka pastāv iespēja Savienības tiesā iesniegt deklaratīvu prasību (skat. iepriekš 58. punktu), šajā gadījumā nav atbilstoša.

61 Tādēļ saskaņā ar iepriekš 55. punktā minēto judikatūru jāsecina, ka prasītāju prasība par kaitējuma atlīdzību ir jāuzskata par nepieņemamu, ciktāl tā – pirmo reizi Vispārējā tiesā – attiecas uz morālā kaitējuma, kas viņiem, iespējams, nodarīts, atlīdzību.

62 Tādēļ jāsecina – kā izriet no iepriekš 55.–61. punktā minētā –, ka prasītāju pirmajā instancē iesniegtie prasījumi attiecās tikai un vienīgi un mantiska kaitējuma atlīdzību.

63 Tagad jāizskata prasītāju argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt viņu prasību nepieņemamību, kuru Civildienesta tiesa ir galvenokārt atzinusi pārsūdzētajā spriedumā.

Par prasītāju pirmajā instancē iesniegto prasījumu pieņemamību, ciktāl to mērķis bija mantiskā kaitējuma atlīdzība

64 Iesākumā jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā nostiprinātajā prasību iesniegšanas sistēmā prasība par zaudējumu atlīdzību ir pieņemama tikai tad, ja pirms tās ir notikusi Civildienesta noteikumiem atbilstoša pirmstiesas procedūra (rīkojums, 1998. gada 24. marts, *Meyer* u.c./Tiesa, T-181/97, EU:T:1998:64, 21. punkts).

65 Pirmstiesas procedūra saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzību atšķiras atkarībā no tā, vai kaitējumu, kuru lūgts atlīdzināt, izraisīja nelabvēlīgs akts Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē vai administrācijas rīcība, kam nav lēmuma pieņemšanas rakstura. Pirmajā gadījumā ieinteresētajai personai noteiktā termiņā jāvēršas iecēlējinstitūcijā ar sūdzību, kas vērsta pret attiecīgo aktu. Turpretim otrajā gadījumā administratīvajam procesam jāsākas ar lūgumu atlīdzināt kaitējumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu un vajadzības gadījumā pēc tā jāiesniedz sūdzība, kas vērsta pret lēmumu, ar kuru šis lūgums noraidīts (skat. spriedumu, 1997. gada 6. novembris, *Liao* /Padome, T-15/96, EU:T:1997:169, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Turklāt saskaņā ar judikatūru prasība atcelt tiesību aktu un prasība par zaudējumu atlīdzību ir divi autonomi tiesību aizsardzības līdzekļi. Tā kā Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā nav nekāda nošķīruma starp šiem diviem tiesību aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz administratīvo un tiesas procesu, ierēdnis, ņemot vērā šo atsevišķo tiesību aizsardzības līdzekļu autonomiju, var izvēlēties vai nu vienu, vai otru, vai abus kopā, ar nosacījumu, ka viņš vēršas Savienības tiesā trīs mēnešu laikā pēc viņa sūdzības noraidīšanas (skat. spriedumu, 1991. gada 24. janvāris, *Latham*/Komisija, T-27/90, EU:T:1991:5, 36. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2007. gada 6. februāris, *Wunenburger* /Komisija, T-246/04 un T-71/05, EU:T:2007:34, 46. punkts).

67 Tomēr judikatūrā ir ieviests izņēmums no šī principa, ja prasība par zaudējumu atlīdzību ir cieši saistīta ar prasību atcelt tiesību aktu, kura turklāt tiktu vai kam būtu jātiek atzītai par nepieņemamu. Tādējādi prasījumi par zaudējumu atlīdzību ir nepieņemami, ja prasība par zaudējumu atlīdzību ir vērsta vienīgi uz to, lai tiktu novērstas tā akta sekas, uz kuru bija vērsta prasība atcelt tiesību aktu, kura varēja tikt vai tika pasludināta par nepieņemamu, it īpaši, ja prasības par zaudējumu atlīdzību vienīgais mērķis ir kompensēt atalgojuma zaudēšanu, kas nebūtu notikusi, ja turklāt prasība par tiesību akta atcelšanu būtu varējusi tikt vai būtu tikusi apmierināta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1991. gada 24. janvāris, *Latham*/Komisija, T-27/90, EU:T:1991:5, 37. un 38. punkts un tajos minētā judikatūra; spriedums, 2007. gada 6. februāris, *Wunenburger*/Komisija, T-246/04 un T-71/05, EU:T:2007:34, 47. punkts). Saskaņā ar šo judikatūru ierēdnis vai darbinieks, kurš nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgus aktus, savlaicīgi iesniedzot sūdzību un pēc tam prasību atcelt tiesību aktu, nevar labot šo bezdarbību un tādējādi sev izkārtot jaunu termiņu prasības celšanai, izmantojot vēlāk celtu prasību par zaudējumu atlīdzību, kuras priekšmets acīmredzami ir panākt finansiālu iznākumu, kas ir identisks iznākumam, kurš būtu izrietējis no savlaicīgas prasības atcelt minētos tiesību aktus (skat. rīkojumu, 2014. gada 20. marts, *Michel*/Komisija, F-44/13, EU:F:2014:40, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka, ja abu prasību, proti, pirmkārt, prasības atcelt tiesību aktu un, otrkārt, prasības par zaudējumu atlīdzību, cēlonis ir dažādi administrācijas akti vai rīcība, tad prasību par zaudējumu atlīdzību nevar identificēt ar prasību atcelt tiesību aktu, pat ja abas prasības rada vienādu finansiālo rezultātu prasītājam (skat. spriedumu, 1991. gada 24. janvāris, *Latham*/Komisija, T-27/90, EU:T:1991:5, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Turklāt lietā, kurā tika pasludināts 2015. gada 13. oktobra spriedums Komisija/*Cocchi* un *Falcione* (T-103/13 P, EU:T:2015:777), kurā prasītāji lūdza atcelt tādus iemaksu gadu noteikšanas priekšlikumus, kādi tika adresēti prasītājiem šajā lietā, Vispārējā tiesa lēma, ka šāds priekšlikums nav nelabvēlīgs akts Civildienesta noteikumu 91. panta 1. punkta izpratnē, bet gan rīcība, kam nav lēmuma rakstura un kas varētu ļaut ieinteresētajai personai iesniegt prasību par kaitējuma, ko radījusi šī rīcība, atlīdzību (spriedums, 2015. gada 13. oktobris, Komisija/*Cocchi* un *Falcione*, T-103/13 P, EU:T:2015:777, 73. un 74. punkts). Turklāt Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, tā kā ieinteresētās personas piekrišana ir nepieciešama, lai tās citā shēmā, nevis Savienības pensiju shēmā agrāk iegūtās pensiju tiesības tiktu pārskaitītas uz Savienības pensiju shēmu, būtu jāuzskata, ka, ja ieinteresētā persona ir sniegusi savu piekrišanu minētajam pārskaitījumam, uzticoties priekšlikumam par iemaksu gadiem, kas kļūdas dēļ, kuru pieļāvusi šīs personas [nodarbinātības] iestāde, izrādījies kļūdains un maldinošs, šo piekrišanu var uzskatīt par spēkā neesošu, tādējādi piešķirot ieinteresētajai personai tiesības prasīt lēmuma, kas pieņemts pēc šī pārskaitījuma, atcelšanu, lai atspēkotu šī pārskaitījuma sekas (spriedums, 2015. gada 13. oktobris, Komisija/*Cocchi* un *Falcione*, T-103/13 P, EU:T:2015:777, 75. un 76. punkts).

70 Taču no 2015. gada 13. oktobra sprieduma Komisija/*Cocchi* un *Falcione* (T-103/13 P, EU:T:2015:777) nevar secināt, ka, ja kādas iestādes, iespējams, kļūdaina rīcība ir saistīta ar tādu procedūru kā tiesību, kas tiek aplūkotas šajā lietā, pārskaitījuma procedūra un var būt ietekmējusi ieinteresētās personas piekrišanu, šī persona prasībā par kaitējuma atlīdzību nekādā ziņā nevar norādīt uz kaitējumu, kas tai būtu nodarīts šīs rīcības dēļ.

71 Precīzāk, šādas iepriekš 70. punktā minētās judikatūras interpretācijas sekas būtu prasītāju tiesību iesniegt prasību par kaitējuma, kas tiem, iespējams, nodarīts, atlīdzību pārmērīga ierobežošana. Proti, sprieduma, kurā tiktu pasludināta lēmumu par prasītāju valsts pensiju tiesību pārskaitījumu atcelšana, sekas būtu tādas, ka akti, kas principā prasītājus ietekmē labvēlīgi, ciktāl tie attiecībā uz viņiem pēc minētā pārskaitījuma rada iemaksu gadu atzīšanu, izzustu ar atpakaļejošu spēku.

72 Šajā lietā prasītāji neapstrīd iepriekš minēto lēmumu, proti, viņu valsts pensiju tiesību pārskaitījumu un pašas no tiem izrietošās iemaksu gadu atzīšanas sekas, bet gan administrācijas rīcību, jo tā nebija viņiem norādījusi, ka visiem aplūkotajiem pārskaitījumiem nebūs tādu seku, kādas viņi sagaidīja. Tātad prasītāju pirmajā instancē iesniegtās prasības mērķis nav aplūkoto lēmumu par pārskaitījumiem seku izzušana, bet gan kaitējuma, ko, viņuprāt, viņiem radījis fakts, ka visi strīdīgie pārskaitījumi nav radījuši cerēto juridisko ietekmi uz viņu tiesisko stāvokli, atlīdzība.

73 Tādēļ Civildienesta tiesai vajadzēja pārbaudīt, vai prasītāju prasības mērķis bija vienīgi novērst lēmumu par iemaksu pārskaitījumiem sekas un, it īpaši, vai šīs prasības priekšmets bija iegūt identisku finansiālu iznākumu tam, kas būtu izrietējis no savlaicīgas prasības atcelt šos lēmumus.

74 Jākonstatē, ka pretēji pārsūdzētajā spriedumā nolemtajam šajā gadījumā tas tā nav.

75 Šajā ziņā vispirms jāprecizē, ka lēmumu par iemaksu pārskaitījumiem, kas attiecās uz prasītājiem, priekšmets ir zināma skaita iemaksu gadu atzīšana pēc veiktajiem pārskaitījumiem.

76 Protams, nevar izslēgt, ka tas iemaksu gadu skaits, kas atzīts lēmumos par iemaksu gadiem, varēja būt mazāks par to, uz kuru cerēja prasītāji, un šajā ziņā aplūkotie lēmumi varēja viņiem būt nelabvēlīgi.

77 Tomēr šajā gadījumā tas tā nebija. Proti, savās prasībās par zaudējumu atlīdzību prasītāji necentās iegūt kaitējuma, kas tiem bija nodarīts ar minēto iemaksu atzīšanu, atlīdzību, bet gan kaitējuma, kas, iespējams, radās no tā, ka, neraugoties uz šo atzīšanu, viņi nevarēja nedz cerēt uz lielāku pensiju, nedz uz kapitāla, kas atbilst viņu valsts pensiju tiesībām, kuras nu bija pārskaitīts uz Savienības pensiju shēmu, atgūšanu.

78 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar replikas pirmajā instancē 9. punktu "prasītājiem nebija nekādas intereses celt prasību atcelt lēmumus, ar kuriem tika apstiprināti pārskaitījumi, jo tie neatšķīrās no priekšlikumiem, kuriem viņi bija piekrituši", un, "tā kā viņi bija ieguvuši tieši to, ko bija prasījuši, un pārskaitītais kapitāls bija pareizi iemaksāts, šie lēmumi [..] [bija] likumīgi".

79 Līdz ar to nevar uzskatīt, ka pirmajā instancē iesniegtās prasības mērķis būtu novērst vienīgi lēmumu par iemaksu gadiem, kas uz viņiem attiecas, sekas iepriekš 67. un 68. punktā minētās judikatūras izpratnē.

80 Protams, pirmajā instancē iesniegto prasījumu galvenajā daļā prasītāji lūdza pārskaitīt uz jebkuru valsts pensiju fondu vai apdrošināšanas fondu summas, kas atbilst viņu valsts pensiju tiesībām, kuras tika pārskaitītas uz Savienības pensiju shēmu (skat. iepriekš 35. punktu).

81 Jānorāda, ka, pat ja uzskatītu, ka ar savu galveno prasījumu daļu prasītāji vēlējās iegūt finansiālu rezultātu, kas būtu identisks tam, kurš būtu izrietējis no strīdīgo lēmumu atcelšanas, tāpat nav gadījumā ar to prasījumu daļu, ko viņi izvirzījuši pakārtoti. Proti, strīdīgo lēmumu atcelšana katrā ziņā nenozīmētu, ka prasītājiem tiktu izmaksātas summas, kas atbilst viņu valstu pensiju tiesībām, bet vienīgi to, ka *ex tunc* izzustu strīdīgie pārskaitījumu lēmumi un to sekas, proti, iemaksu gadu atzīšana, kas principā ir prasītājiem labvēlīga un nav nošķirama no viņu valsts pensiju tiesību pārskaitījuma uz Savienības pensiju shēmu.

82 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, jākonstatē, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, galvenokārt noraidot prasītāju prasību kā nepieņemamu.

83 Tādēļ, ņemot vērā otro prasītāju izvirzīto pamatu, ir jāizskata secinājumi, kurus *ad abundantiam* izdarīja Civildienesta tiesa.

Par otro pamatu

84 Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru civildienesta jomā Savienības atbildības iestāšanās paredz nosacījumu kopuma, proti, iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskuma, kaitējuma reālas esamības un cēloņsakarības pastāvēšanas starp šo rīcību un norādīto kaitējumu, īstenošanos (spriedums, 1987. gada 16. decembris, *Delauche*/Komisija, 111/86, EU:C:1987:562, 30. punkts; skat. arī spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, Komisija/*Nanopoulos*, T-308/10 P, EU:T:2012:370, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Trīs iepriekš 84. punktā minētie nosacījumi ir kumulatīvi, tas nozīmē, ka, ja viens no tiem nav izpildīts, tad Savienības atbildība nevar iestāties (skat. spriedumu, 2017. gada 17. maijs, PG/*Frontex*, T-583/16, nav publicēts, EU:T:2017:344, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 No tā izriet, ka, pat gadījumā, ja ir pierādīta kādas Savienības iestādes, struktūras vai organizācijas kļūda, Savienības atbildība var faktiski iestāties vienīgi tad, ja prasītājs tostarp ir spējis pierādīt nodarītā kaitējuma reālumu (skat. spriedumu, 2005. gada 29. septembris, *Napoli Buzzanca*/Komisija, T-218/02, EU:T:2005:343, 98. punkts un tajā minētā judikatūra).

87 Prasītāju otrais pamats, kuru veido divas daļas, ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus. Šī pamata pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, lemjot, ka *AHCC* rīcību nevar uzskatīt par kļūdainu. Šī pamata otrajā daļā viņi apgalvo, ka Civildienesta tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka kaitējums, kas viņiem esot nodarīts, nebija reāls un droši zināms.

88 Vispirms ir jāizskata šī pamata otrā daļa.

89 Prasītāji uzskata, ka tikai tas vien, ka viņi vēl nav sasnieguši likumā noteikto pensionēšanās vecumu un tādēļ nezina, vai viņu pensiju tiesību pārskaitījums sniegs viņiem ieguvumu, neietekmē kaitējuma, uz kuru viņi atsaucas savas prasības pamatojumam, galīgā rakstura vērtējumu. Šajā ziņā viņi apgalvo, ka viņi jau ir zaudējuši savas valsts [pensiju] tiesības un ka šobrīd viņu situācija ir neskaidra. Prasītāji uzskata, ka šo kaitējumu ir radījusi nepilnīga un nepareiza informācija, ko viņi saņēmuši valsts [pensiju] tiesību pārskaitījuma procedūras laikā, un šim kaitējumam noteikti ir galīgs raksturs.

90 Turklāt tas vien, ka Civildienesta noteikumu 77. panta ceturtā daļa varētu tikt grozīta vai pat atcelta, neietekmētu *AHCC* pārmestās rīcības prettiesiskuma pārbaudi, jo šī tiesību norma katrā ziņā bija spēkā brīdī, kad prasītāji saņēma priekšlikumus par iemaksu gadiem attiecībā uz viņiem.

91 Prasītāji apgalvo, ka viņiem nodarītais mantiskais kaitējums ir droši zināms, jo noteikums par iztikas minimumu "nav piemērojams pakārtoti, bet gan ir garantija, kas piemērojama ikkatrā ierēdņa pensijas aprēķinā". Tādēļ "nevar noteikt, ka iemaksu gadi [..] prevalētu pār šo pamatnoteikumu, kuram ir sociāls raksturs". Prasītāji uzskata, ka nav iespējams pierādīt, ka viņu valsts pensiju tiesības radīs ietekmi uz viņu pensijas apmēru. Šajā ziņā viņi atsaucas uz 2016. gada 6. oktobra sprieduma *Adrien* u.c. (C-466/15, EU:C:2016:749) 27. un 28. punktu, kas attiecas uz migrējošo darba ņēmēju sociālo aizsardzību.

92 Eiropas Savienības Tiesa apstrīd prasītāju argumentus.

93 Šajā ziņā jāatgādina, ka kaitējumam, kura atlīdzība tiek prasīta prasībā par zaudējumu atlīdzību, jābūt reālam un droši zināmam (skat. spriedumu, 2008. gada 21. februāris, Komisija/*Girardot*, C-348/06 P, EU:C:2008:107, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Tomēr ieinteresētajām personām saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nekas netraucē vērsties Savienības tiesā, lai konstatētu Savienības atbildību par nenovēršamiem un pietiekami droši paredzamiem zaudējumiem, pat ja zaudējumus vēl nav iespējams precīzi aprēķināt (skat. spriedumu, 1987. gada 14. janvāris, *Zuckerfabrik Bedburg* u.c./Padome un Komisija, 281/84, EU:C:1987:3, 14. punkts un tajā minētā judikatūra). Šādā gadījumā, ja ir pierādīts, ka ieinteresētās personas noteikti būtu atradušās labākā situācijā, ja kļūda, kuru tās pārmet atbildētājai, nebūtu pieļauta, ir jāuzskata, ka kaitējuma, uz kuru tās norāda, esamību nevar uzskatīt par hipotētisku vai vienīgi iespējamu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 9. novembris, *Agraz* u.c./Komisija, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 42. punkts).

95 Šajā gadījumā pastāv elementi, kas izriet no prasītāju pensiju tiesību aprēķina un kas šobrīd un līdz minēto tiesību izmaksai joprojām ir neskaidri. Šie elementi būs noteicoši, it īpaši prasītāju gadījumos piemērojot noteikumu par iztikas minimumu.

96 Proti, pirmkārt, pēdējās pamatalgas, kuru prasītāji saņems pirms došanās pensijā, apmērs šobrīd nav droši zināms. Kā Civildienesta tiesa konstatēja pārsūdzētā sprieduma 81. punktā, nevar izslēgt, ka prasītāji vēlāk uzsāks darbu kā pagaidu darbinieki vai ierēdņi, un tādā gadījumā uz viņiem vairs neattiektos noteikums par iztikas minimumu.

97 Piedevām nav izslēgts, ka mēneša pamatalga funkciju grupā, kurai pieder prasītāji, tiks paaugstināta, un tas varētu radīt ieinteresētajām personām tādas pašas sekas, proti, uz viņiem vairs neattiektos noteikums par iztikas minimumu. Turklāt paši prasītāji savās 2018. gada 17. janvāra atbildēs uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem uzsver, ka 3. pakāpes septītajā un pēdējā līmenī darbinieka AC GF I – kādi ir arī prasītāji – pamatalga ir lielāka par darbinieka AST 1/1 pamatalgu, un tas nozīmē, ka uz šādu darbinieku [vairs] neattiektos noteikums par iztikas minimumu. No šī konstatējuma izriet, ka, pat ja mēneša pamatalga funkciju grupā, kurai pieder prasītāji, netiks paaugstināta, ir iespējams – un prasītāji nav snieguši argumentus, kas ļautu izslēgt šādu iespēju –, ka pensiju tiesību izmaksas brīdī viņi atrastos tādā profesionālā situācijā, kas viņiem ļautu izvairīties no noteikuma par iztikas minimumu piemērošanas.

98 Otrkārt, šajā brīdī ir neskaidrs arī darba gadu skaits, ko prasītāji būs nostrādājuši Savienības iestādēs, kad dosies pensijā. Faktiski nevar izslēgt, ka datumam, kurā prasītāji izvēlēsies doties pensijā, arī būs ietekme uz viņu pensiju galīgā apmēra aprēķinu.

99 Ar šiem konstatējumiem pietiek, lai uzskatītu, ka kaitējums, uz kuru atsaucas prasītāji – turklāt šis kaitējums ir vienīgi mantisks (skat. iepriekš 55.–63. punktu) –, nav droši zināms iepriekš 93. punktā minētās judikatūras izpratnē.

100 Katrā ziņā, kā Civildienesta tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 82. punktā, nav droši zināms, ka brīdī, kad prasītāji dosies pensijā un tiks izmaksātas viņu pensiju tiesības, Civildienesta noteikumu 77. panta, precīzāk, tā otrās un ceturtās daļas, noteikumi būs tādi paši kā šī sprieduma pasludināšanas brīdī.

101 Turklāt jāpiebilst, ka nevar *a priori* izslēgt, ka Eiropas Savienības Tiesa pieņems normu, kas būs analoga Eiropas Savienības Tiesas administratīvās komitejas 2011. gada 17. oktobra lēmuma 7. panta 6. punkta normai par vispārīgiem noteikumiem attiecībā uz Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. un 12. panta īstenošanu (skat. iepriekš 9. punktu), kas būs piemērojama tādos gadījumos, kāds, pēc prasītāju domām, ir viņiem.

102 No iepriekš minētā izriet, ka – pirms prasītāju pensiju tiesību izmaksas un pirms iespējamas noteikuma par iztikas minimumu piemērošanas viņu gadījumā – ar to vien, ka, veikuši aprēķinu uz hipotētisku datu pamata (skat. iepriekš 19. punktu), prasītāji uzskata, ka brīdī, kad viņi dosies pensijā, tiks konstatēts, ka viņi ir pārskaitījuši savas valsts pensiju tiesības ar zaudējumiem, nepietiek, lai pierādītu reālu un droši zināmu kaitējumu iepriekš 93. punktā minētās judikatūras izpratnē vai pietiekami droši paredzamu kaitējumu iepriekš 94. punktā minētās judikatūras izpratnē. Šajā brīdī vienīgais fakts, ko iespējams droši konstatēt, ir tas, ka prasītāju valsts pensiju tiesības ir tikušas pārvērstas iemaksu gados ar lēmumiem par iemaksu gadiem attiecībā uz viņiem.

103 Proti, kapitāls, kas atbilst prasītāju valsts pensiju tiesībām, nav pazudis. Pēc pārskaitījuma tas ticis pārvērsts iemaksu gados, kas principā būs jāņem vērā, lai aprēķinātu prasītāju pensiju tiesības. Līdz ar to, kā Eiropas Savienības Tiesa pamatoti norāda atbildes uz repliku 41. punktā, šajā posmā nevar uzskatīt, ka tiesības būtu pārskaitītas tikai ar zaudējumiem.

104 Šādos apstākļos, pat uzskatot, ka prasītāju pensiju tiesību izmaksas brīdī neviens tiesību akts vai norma neļaus viņiem atgūt kaut vai tikai daļu no pārskaitītā kapitāla, kas atbilst iemaksu gadiem, kuri nav ņemti vērā, aprēķinot viņu izdienas pensiju, prasītāju rīcībā būs tiesību aizsardzības līdzekļi, kas viņiem ļaus atsaukties uz minētā kapitāla "zaudējumu" bez kompensācijas. Ar prasību, kas vērsta pret aktiem, kuri attiecas uz viņu [pensiju] tiesību izmaksu un viņu pensiju aprēķinu un kuri viņiem ir nelabvēlīgi, jo tajos nav ņemti vērā iemaksu gadi noteikuma par iztikas minimumu piemērošanas dēļ, prasītāji vajadzības gadījumā varēs apstrīdēt iztikas minimuma piemērošanu viņu personiskajos gadījumos, ciktāl šīs piemērošanas dēļ, aprēķinot viņu pensiju tiesības, netiktu ņemti vērā iemaksu gadi pēc viņu valsts pensiju tiesību pārskaitījuma uz Savienības pensiju shēmu.

105 Visbeidzot ir jāatgādina, ka personai nevar liegt iespēju iesniegt pret Savienību prasību, kas balstīta uz nepamatotu iedzīvošanos, tikai tādēļ vien, ka LESD nav skaidri paredzēts veids, kā iesniegt šāda veida prasības. Proti, kā Tiesa jau spriedusi, tāda LESD 268. un 340. panta interpretācija, kas izslēgtu šo iespēju, izraisītu rezultātu, kas būtu pretrunā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principam, kurš noteikts Tiesas judikatūrā un apstiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā (skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Masdar (UK)*/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 47. un 50. punkts un tajos minētā judikatūra).

106 Šajā ziņā nevar izslēgt, ka iestādes atteikums pārskaitīt atpakaļ ieinteresētajai personai tās valsts pensiju tiesību kapitāla, kas pārskaitīts uz Savienības pensiju shēmu, daļu, kura netiks ņemta vērā viņa pensijas tiesību izmaksas brīdī, var izraisīt to, ka iestāde nepamatoti piesavinās daļu valsts pensiju tiesību, kuras

izmaksātas saskaņā ar pārskaitījumu, bet kuras saskaņā ar judikatūru patiesībā pieder attiecīgajam darbiniekam, un līdz ar to var radīt nepamatotu iedzīvošanos par labu Savienībai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2003. gada 30. janvāris, *Caballero Montoya*/Komisija, T-303/00, T-304/00 un T-322/00, EU:T:2003:20, 84. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos elementus, kuri šobrīd joprojām ir neskaidri attiecībā uz pensiju apmēra aprēķinu, kas prasītājiem viņu pensiju tiesību izmaksas brīdī tiks piešķirtas, jāuzskata, ka prasītāju šajā lietā norādītais kaitējums nav reāls un droši zināms kaitējums iepriekš 93. un 94. punktā minētās judikatūras izpratnē.

108 Tādēļ jāuzskata, ka Civildienesta tiesa nav pieļāvusi kļūdu, lemjot, ka prasītāju norādītais kaitējums nav reāls un droši zināms. Ņemot vērā šo konstatējumu, ir jānoraida šī pamata otrā daļa, kā arī apelācijas sūdzība kopumā un nav nepieciešams, ņemot vērā iepriekš 86. punktā minēto judikatūru, izskatīt prasītāju izvirzītā otrā pamata pirmo daļu.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Atbilstoši Reglamenta 211. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota vai ja tā ir pamatota un Vispārējā tiesa pati taisa galīgo spriedumu, tad tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

110 Reglamenta 211. panta 4. punktā ir paredzēts, ka Vispārējā tiesa attiecībā uz apelācijas sūdzībām, ko iesnieguši ierēdņi, var nolemt sadalīt tiesāšanās izdevumus starp lietas dalībniekiem, ja to prasa taisnīgums.

111 No šajā spriedumā minētā pamatojuma izriet, ka prasītājiem spriedums apelācijas sūdzībā ir nelabvēlīgs. Turklāt Eiropas Savienības Tiesa savos prasījumos ir skaidri lūgusi piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

112 Tomēr Vispārējā tiesa uzskata, ka, piespriežot prasītājiem segt vienu ceturto daļu savu tiesāšanās izdevumu un Eiropas Savienības Tiesai – papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzināt trīs ceturtdaļas prasītāju tiesāšanās izdevumu, ir veikusi taisnīgu lietas apstākļu novērtējumu it īpaši attiecībā uz šajā apelācijas sūdzībā izvirzītajiem jautājumiem un ņemot vērā faktu, ka Eiropas Savienības Tiesas argumenti par prasītāju iesniegto pirmo pamatu nav pieņemti.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (apelācijas palāta)

nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) Prasītāji sedz ceturto daļu savu tiesāšanās izdevumu.

3) Eiropas Savienības Tiesa sedz pati savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina trīs ceturtdaļas prasītāju tiesāšanās izdevumu.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 18. septembrī.

[Paraksti]